



## Пролог

Вода плавним вигином збігала з кам'яного уступу та з ревом спадала в прірву. Далеко внизу стрімкий бурхливий потік ставав озерцем. Промені західного сонця створювали у водяних бризках безліч веселок, що танцювали в повітрі.

Трое котів сиділи на березі річки вище за течією водоспаду. Вони спостерігали, як до них наближалася четверта кішка, м'яко ступаючи берегом річки по пухнастому моху. Зоряні лелітки виблискували з-під її гладеньких лап і вкривали туманом синьо-сіре хутро.

Новоприбула кішка зупинилась і поглянула на котів, які на неї чекали, блакитним крижаним поглядом.

— Заради всіх Кланів, чому ви вирішили зустрітися тут? — запитала вона, роздратовано смикаючи передньою лапою. — Занадто сиро, а гуркоче так, що я не чую навіть власних думок.

Кішка з розтріпаною сірою шерстю піднялася до неї.

— Годі скаржитися, Синьозірко. Я тому й обрала це місце, бо тут сиро та шумно. Не хочу, щоб інші коти підслухали те, що я хочу розказати. Золотавий кіт поманив її хвостом.

— Сідай біля мене. Тут є суха місчинка.

Синьозірка підійшла до нього й сіла, презирливо наморщивши ніс.

— Якщо це сухе місце, Левосерде, то я миша, — буркнула вона. Повернувшись до сірої кішки, додала: — То що, Жовтоїкло? Про що ти хотіла говорити?

— Пророцтво не здійснилося, — нявкнула Жовтоїкла. — Нарешті зійшлися разом Троє, але двоє не можуть впізнати третю.

— Ти впевнена, що цього разу зібралася правильна Трійка? — різко запитала Синьозірка.

— Ти сама знаєш, що так, — м'яко відповіла їй замість Жовтоїклої інша кішка — вродлива черепахова з білими лапами. Вона ніжно схилила голову до колишньої провідниці Клану. — Хіба ж ми не бачили однаковий сон тієї ночі, коли народилася Перша з Трьох?

Синьозірка махнула кінчиком хвоста.

— Можливо, ти маєш рацію, Плямолистко. Але так багато пішло шкереберть, що тепер важко чомусь йняти віри.

— Власне, так. — Жовтоїкла смикнула вухами. — А проте, якщо Сойкопер і Левожар не впізнають Першої з Трьох, проблем може бути більше. Я хочу послати їм знак.

— Що? — Синьозірка знову підвелася, велично махаючи хвостом, наче досі мала владу над старою медикішкою. — Жовтоїкло, чи ти забула, що це пророцтво навіть не наше? Втручатися в нього



може бути небезпечно. Думаю, ми повинні його облишити.

Плямолистка спантеличено закліпала очима.

— Небезпечно?

— Як ви гадаєте, чи варто мати в Кланах котів, які могутніші за котів Зоряного Клану? — з вигуком вигукнула Синьозірка, зиркаючи на кожного кота. — Які могутніші за нас, їхніх працюрів-вояків? — Вона обвела хвостом ліс, населений вояками. — Що станеться з Громовим Кланом, якщо...

— Ти маєш вірити, Синьозірко, — лагідно урвав Левосерд. — Це добрі та гідні коти.

— Еге ж. Так само ми думали й про Падуболистку! — відповіла Синьозірка.

— Ми більше не схибимо, — нявкнула Жовтоїкла. — Хай звідки прийшло до нас пророцтво, ми маємо йому довіряти. І маємо довіряти нашим воякам із Громового Клану, котрі нині живуть біля озера.

Плямолистка вже розтулила була пащу, аби щось сказати, але різко обернулася, коли почула, як крізь зарості вище за течією хтось пробирається. Аж ось звідтіля вискочила кішка зі сріблясто-сірим, сяючим зоряними лелітками хутром і помчала до них.

— Перохвоста! — вигукнула Синьозірка. — Що ти тут робиш? Ти за нами шпигувала?

— Тепер ми в одному Клані, — нагадала їй колишня воячка Річкового Клану. — Я здогадалася, чому ви збираєтеся, тож...

— Тобі до цього зась, Перохвосто. Це справа Громового Клану, — зазначила Жовтоїкла, загрозиливо вишкіряючи гострі жовті зуби.

— Ні, це не так! — відрубала Перохвоста їй у відповідь. — Сойкопер і Левожар наполовину належать до Вітряного Клану, адже вони сини Воронокрила. — Її блакитні очі були сповнені страждання. — Мене хвилює, що з ними відбувається. Маю наглядати за ними. І я сумую за Падуболисткою, як і ти.

Плямолистка підняла хвоста й торкнулася плеча сріблястої кішки.

— Вона має слухність. Нехай залишається.

Жовтоїкла знизала плечима.

— Вони не твої сини, Перохвосто, — сказала вона несподівано лагідно. — Ми можемо наглядати за ними, але врешті-решт вони торуватимуть свій шлях.

— Таж усі діти так роблять, Жовтоїкло, — сумно додала Синьозірка.

На кілька ударів серця вираз обличчя Жовтоїклої спохмурнів, а її помаранчевий погляд було спрямовано кудись у небесну далечінь, ніби вона бачила там ціле життя, повне болісних спогадів. Сонце сідало за обрій, червоні смуги на хмарах повільно вицвітали, і небо набувало відтінків індиго. В озерці під водоспадом у тіні блідо сяяли хмари ніни.

— То що нам тепер робити? — порушив мовчанку Левосерд. — Жовтоїкло, ти казала, що хочеш подати знак.

— Я й далі вважаю, що нам не варто втручатися, — наполягала Синьозірка, перш ніж Жовтоїкла встигла відповісти. — Перша з Трьох вже сильна й розумна, навіть якщо ми не знаємо, у чому полягає її особлива сила. Якщо вона гідна кішка, то хіба не добре сама, що й до чого?



— Ми не можемо сидіти осторонь склавши лапи! — запротестувала Перохвоста, впиваючись кігтями у вогку землю. — Ці молоді коти потребують нашої допомоги.

— Я теж так думаю, — погодився Левосерд, кивнувши в бік сріблястої кішки. — Якби ми вчасно втрутилися, — він поглянув на Синьозірку, — може, й не втратили б Падуболистку...

Хутро на шиї Синьозірки настобурчилося.

— Падуболистка вирішила для себе, як чинити. Молоді коти мають жити своїм життям. Ніхто за них цього не зробить.

— Так, але ми можемо спрямовувати їх, — нявкнула Плямолистка. — Я згодна із Жовтоіклою. Думаю, ми повинні надіслати знак.

— Я бачу, що ви все вирішили, — зітхнула Синьозірка. Хутро на шиї стало на місце. — Нехай так, робіть що хочете.

— Я надішлю Знамення. — Жовтоікла схилила голову; і на якусь мить за сплутаною шерстю та грубими манерами інші коти побачили глибоку мудрість колишньої медикішки. — Знамення Зореклану.

— То котрому з котів ти його надішлеш? — запитала Синьозірка. — Левожарові чи Сойкоперові?

Помаранчевий погляд Жовтоіклої засяяв тихим світлом, коли вона повернулася до колишньої провідниці Клану.

— Ні тому й ні тому, — нявкнула вона. — Я пошлю його Першому з Трьох.



## Розділ 1

Повний місяць плив у безхмарному небі, на острів відкидалися густі чорні тіні. Гарячий вітерець шелестів листям Великого Дуба. Левожар, затиснутий між Карохвісткою і Сіросмугом, відчув, що йому забракло повітря.

— І хто сказав, що вночі прохолодніше? — пробурчав він.

— Еге ж, — зітхнув Сіросмуг, який незручно горзався на сухій запиленій землі. — Цей сезон дедалі спекотніший. Я навіть не пам'ятаю, коли востаннє падав дощ.

Левожар витягнувся, намагаючись розгледіти поверх голів інших котів свого брата Сойкопера, який сидів із медикотами. Однозір щойно повідомив про смерть Короморда, і Борелап, єдиний медикіт, який залишився у Вітряному Клані, дуже нервував, адже вперше самостійно представляв свій Клан.



— Сойкопер каже, що Зоряний Клан нічого не сказав йому про посуху, — нявкнув Сіросмугові Левожар. — Цікаво, чи хтось з інших медикотів...

Він замовк, тому що Вогнезір, провідник Громового Клану, який доти сидів на гілці, чекаючи своєї черги промовляти, нарешті звівся на лапи. Провідниця Річкового Клану Леопардозірка поглядала на нього з нижньої гілки. На розгіллі, на кілька хвостів вище, сидів Однозір, провідник Вітряного Клану. А провідник Тіньового Клану Чорнозір приховався серед купчастого листа просто над ним, і його було помітно лише за блиском очей.

— Як і решта Кланів, Громовий Клан потерпає від спеки, — заговорив Вогнезір. — Але попри це ми даємо собі раду. Двоє наших учнів стали вояками й дістали свої вояцькі імена: Жабокрок і Ружопелюстка.

Левожар схопився на лапи.

— Жабокрок! Ружопелюстка! — заревів він.

Решта Громового Клану приєдналася до нього разом із кількома котами з Вітряного та Тіньового Кланів, хоча Левожар помітив, що вояки Річкового Клану мовчать і позирають на них із ворожістю в очах.

«Що то за мишача холера їх ухопила?» — дивувався він. Якщо цілий Клан відмовлявся вітати нового вояка на Зборищі, це вважали ганьбою. Кіт смикнув вухами. Він не подарує їм цього, особливо тоді, коли їхня провідниця Леопардозірка оголосить про нові призначення в Річковому Клані.

Двоє нових вояків Громового Клану збентежено похилили голови, дарма що очі в них зно-

ву заяскрилися, коли їх стали вітати інші Клани. Хмарохвіст, колишній виховник Жабокрока, аж роздувався від пихи, тоді як Вивіркострибка, наставниця Ружопелюстки, дивилася на молодих вояків очима, які блищали від сліз.

— Дива та й годі: Вогнезір знову дозволив Вивіркострибці бути виховницею, — пробуркотів собі під ніс Левожар. — А надто після того, як вона набрехала всім, що ми її діти.

— Вогнезір знає, що робить, — відповів Сіросмуг.

Левожар здригнувся, коли зрозумів, що сірий вояк почув його бурмотіння.

— Він довіряє Вивіркострибці й хоче довести кожному в Громовому Клані, що вона вправна воячка й цінна для свого Клану, — провадив сірий кіт.

— Авжеж, ти маєш слухність, — сумно кліпнув очима Левожар.

Колись він дуже любив і шанував Вивіркострибку, вважав її своєю матір'ю, але тепер, дивлячись на неї, відчував холод і порожнечу. Вона зрадила його та весь Клан надто ганебно, щоб це пробачити. Чи він усе ж таки помилявся?

— Ви закінчили? — Леопардозірка перекричала останні вітальні вигуки та звелася на лапи, пильно дивлячись на Вогнезора. — Ще має звітувати Річковий Клан.

Вогнезір люб'язно нахилив голову до провідниці Річкового Клану, відступив назад і знову сів, обгорнувши лапи хвостом:

— Слухаємо тебе, Леопардозірко.

Провідниця Річкового Клану була останньою, кому дали слово. Левожар бачив, як смикався